

קאצ'ו

במסגרת תפקידי כגזבר הסוכנות בברזיל, נאלצתי פעמים רבות לעבוד במשרדי הסוכנות עד מאוחר. באחת הפעמים האלה, כשהייתי לבד במשרדים הריקים, פתאום צלצל הטלפון. ניסיתי להתעלם, אבל הצלצול נמשך ונמשך, עד שלבסוף הרמתי את השפופרת. בצד השני נשמע מישהו מאוד לחוץ: "מדברים מבואנוס איירס, אני צריך דחוף את שליח מחלקת העלייה". הסברתי שבשעה כזו אי אפשר למצוא פה אף אחד מלבדי. ואז הוא ביקש את עזרתי.

לפני ארבעה ימים הפליג מבואנוס איירס "גרעין" מתנועתנו, המיועד לאור הנר, הקיבוץ השכן לברור חיל. כרגיל בני המשפחות באו לרציף להיפרד מהעולים, וכרגיל היו שם מחזות עצובים של פרידה. אלא שפה קרה משהו נוסף: כשהאוניה התרחקה מהנמל, האב של אחד העולים קיבל התקף לב ונפטר. כיוון שהאמא נותרה לבד עם שני ילדים, מוכרחים להודיע על כך מיד לבן שעל סיפון האנייה.

איני זוכר את השם המלא של הבן, אבל כולם קראו לו "קאצ'ו", כינוי נפוץ בארגנטינה. האנייה אמורה לעגון בשש בבוקר בריו, ואני מתבקש למצוא דרך לעלות עליה, לדבר עם הבחור ולדאוג לחזרתו לבואנוס איירס, יחד עם ארוסתו, שנמצאת אתו. האיש בטלפון מזהיר אותי שהבחור מאוד אימפולסיבי, וכיוון שאביו התנגד לעלייתו ארצה, הוא עלול להאשים את עצמו במוות הפתאומי ואולי אפילו עלול לעשות איזה מעשה שטות. המשימה הקשה הזאת, שהוטלה עלי כך פתאום בחצות הליל, לא היתה

במסגרת תפקידי. אבל לא יכולתי לסרב לה, והבטחתי לעשות כמיטב יכולתי.

למחרת בשעת שחר מוקדמת הייתי בנמל, ולאחר מאמצים והשתדלויות הצלחתי להשיג אישור מיוחד לעלות על האנייה שהגיעה זה עתה. בין מאות המתקהלים על הסיפון, חיפשתי איזה שהוא פרצוף "יהודי". ואז הבחנתי בפנים מוכרות של בחור צעיר. צעקתי לעברו, וכשהביט בי שאלתי האם הוא עולה לישראל. התברר שזהו מזכיר ה"גרעין", מושיקו זלצמן, בו נתקלתי בארץ כשהיה במכון למדריכי חו"ל! עליתי על האנייה, ובעזרתו איתרתי את קאצ'ו וארוסתו ציפורה.

קאצ'ו, צעיר גדל מידות, סימפטי ומאוד אימפולסיבי, קיבל את ההודעה בצורה מאוד קשה. כמו שהוזהרתי, הוא האשים את עצמו במות אביו. בהדרגה מושיקו ואני הצלחנו להרגיע אותו, כשאנו מדגישים בפניו את הצורך לטפל באָמו ובשני הקטינים. בכל זאת, הוא היה נסער מאוד והחלטתי לא לעזוב אותו לרגע. סידרנו שהוא וציפורה יישארו לילה בריו ולמחרת יטוסו לבואנוס איירס. הזמנתי להם מקום במלון ולקחתי אותם הביתה לארוחת צהריים, "שובר את הראש" איך ניתן לעודד אותו קצת. והתשובה באה מ... עודד. המיפגש עם הילד החמוד בן הארבע גרם לתפנית במצב הרוח. השניים התחילו להשתעשע ביחד, והבחור גדל הממדים חזר לחייך. בסוף היום קאצ'ו כבר חזר לעצמו ובערב, כשליווינו את שניהם למלון, הוא נפרד מאָתנו בהתרגשות רבה.

חמש שנים אחר כך נסעתי במכונית מהקיבוץ למפעלים בשער הנגב. על יד תחנת הדלק המנוע נדם. יצאתי, פתחתי את מכסה המנוע והסתכלתי בו מיואש. אני ממש לא מבין בזה! ואז התקרב אלי מישוהו, ובמבטא ארגנטינאי בולט

שאל: "אני יכול לעזור לך במשהו?" הפניתי מבט אל הבחור גנל הממדים, וחיוך עלה על פני: קאצ'ו! התחבקנו בחום. הוא סיפר לי בהתלהבות שאצלו במשפחה הדברים הסתדרו. הוא התחתן עם ציפורה ויחד עם שני אחיו עלה לארץ וכולם הצטרפו לקיבוץ מפלסים. אז סופו של הסיפור הזה הוא ב"כולם חיים באושר", בהגשמה ועלייה לארץ. האם יש "הפי אנד" יותר קלאסי מזה? ...